

No gens ciutadà

JOAN BROSSA

Han canviat l'aigua dels atuells?
S'aixeca el vent abans de clarejar.
Tenebres denses d'una nit d'hivern.
Baixem al marge de les terres fosques
–llums de petroli col·locats arreu–.
En nit gelada es trenca l'angle dret.
Qui són aquests que ens enfonsen les portes?
Donen aigua a les cabres els pastors
entre ous i fruita d'un país sense arbres.
Jo no llegeixo: dic la veritat.
Voldria treballar terres més noves.
Les mans dels homes s'estenen arreu,
el vent gelat ens bufa a tota la cara.
Tombo a l'esquerra i segueixo un canal:
immensos prats i la remor de l'aigua;
m'atanso a les carenes altes, altes,
com un ocell que furga per les caixes
de gent que he vist morir tot fanguejant.
Veig les alzines igualment pujades.
Tomba a l'esquerra un ramat de cavalls;
el camp es reflecteix dintre les basses.
Homes cepats escuren plats sopers,
i una masia s'alça entre la fosca.

BROSSA, Joan (1999). *Memòria encesa. Mosaic antològic*.
Barcelona: Barcanova.